

ἡ γωνιά τῆς γυναικός

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἡ ὑποτίμηση κατὰ 10% τοῦ δολλαρίου ἔφερε ἀναστάτωση στοὺς ὄπου γῆς δισεκατομμυριούχους, ἑκατομμυριούχους, πλουσίους ἢ ἀπλῶς εὐπόρους. Ἡ ἀνησυχία ἔφτασε κι' ὡς τὰ ὅρια τοῦ δικοῦ μας κόσμου τῶν εὐκατάστατων (οἰκοπεδούχων, ἐμπόρων, χρηματιστῶν, βιομηχάνων κλπ.).

—Βρὲ ἀδελφέ, νὰ πέσει τόσο κάτω, κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Τὸ θεωρούσαμε τόσο ἰσχυρὸ νόμισμα!

—Ἐμ, μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ δὲν ἦταν πιά τόσο ἰσχυρὸ.

—Ἀραγε νὰ πέσει κι' ἡ λίρα;

—Ποιὸς ξέρει... Πάντως ἡ δραχμὴ ἔπεσε.

Κι' ἀρχίζουν οἱ δυστυχισμένοι οἱ κεφαλαιούχοι νὰ μετροῦν πόσα λεφτὰ ἔχασαν μετὰ τὴν πτώση τοῦ δολλαρίου, πόσα μετὰ τὴν πτώση τῆς δραχμῆς ἢ... πόσα κέρδισαν μετὰ τὴν ἀνοδο τοῦ γιαπωνέζικου γέν. Καὶ γίνεται ἀγχος αὐτὸ τὸ μέτρημα καὶ γίνεται ἀγχος κι' ἀγρύπνια ἢ ἀγωνία «ἀραγε τί νέα θάχουμε αὔριο», καὶ γίνεται ἀγχος κι' ἀγωνία καὶ τρόμος ἢ ζημιὰ πού ἔρχεται στὰ καλὰ καθούμενα (10% σημαίνει στὰ ἑκατὸ δέκα, στὰ χίλια ἑκατὸ, στὸ ἑκατομμῦριο ἑκατὸ χιλιάδες!)

Αὐτὲς τίς μέρες τοῦ ἀγωνιώδους ἀναβρασμοῦ συνέβη τὸ ἐξῆς σπαρταριστὸ, πού ἀξίζει νὰ σᾶς τὸ μεταφέρω.

Κάποια κυρία, τῆς εὐπόρου τάξεως αὐτῶν πού ἔχουν ἓνα σεβαστὸ κομπόδεμα σὲ τράπεζα τῆς Ἑλβετίας (γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ) πηγαινοερχόταν νευρική γύρω ἀπὸ τὴν ἀπαθῆ (ἀπαθεστάτη) καθαρίστρια, πού ξεσκόνιζε τὰ παραθυρόφυλλα, μουρμουρίζοντας τοὺς σκοπούς τοῦ γνωστοῦ σουξέ «ἂν ἦμουν πλούσιος».

—Μαρία εἶσαι ἀναιδεστάτη!

—Μὰ γιατί κυρία; ἀπορεῖ μετὰ τὸ δίκιο τῆς ἡ γυναίκα.

—Δὲν βλέπεις πῶς ἐδῶ ὁ κόσμος χάνεται, πῶς τὸ δολλάριο πέφτει καὶ κατακυλᾷ, κι' ἐσὺ τραγουδᾷς. Καὶ μάλιστα τί τραγουδᾷς: «Ἄν ἦμουν πλούσιος». Ἐπρεπε νᾶσουν πλούσια καὶ θάβλεπα τώρα. Θάβλεπες τί θά τραβοῦσες.

Κόκκαλο ἢ φτωχὴ ὑπερέτρια, ἢ ὁποῖα γρὶ δὲν σκαμπάζει ἀπὸ δολλάρια καὶ γένει χρηματιστήρια, μὰ πού ξέρει πῶς πρέπει νὰ τὰ φέρει βόλτα μετὰ μιὰ λίρα τὴν ἡμέρα κι' οὔτε γρόσι παραπάνω.

Καὶ τὸ μὲν ἀγχος τὸ οἰκονομικὸ, αὐτὴ κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι τῆς τάξης τῆς τὸ ξεπέρασε μετὰ τὸ φιλοσοφικὸ: μεροδούλι μεροφαί. Ὡς πρὸς τὴν ἀγρύπνια ἀπὸ τὴν ὁποῖα ὑποφέρει συνήθως ἡ κυρία τῆς κι' ὁ κύριος τῆς αὐτῆ (κι' οἱ ὅμοιοι τῆς) δὲν ἔχουν τὴν πολυτέλεια νὰ τὴν ἀπολαύσουν, μιὰ καὶ πέφτουν κατασκοτωμένοι ἀπὸ τὴν κούραση κι' ὁ ὕπνος ἔρχεται ἀστραπιαῖα κι' ἀπροειδοποίητα.

Ἔτσι, ἴσως νάχει κάποιος... δίκιο ἢ κυρία κάτοχος τῶν ὑποτιμημένων (τί λέω, ρεζίλεμένων) δολλαρίων ὅταν λέει: Μακάριοι οἱ πτωχοί...